

[Udenrigsministeren.]

andre Traktater, der sluttet i den Verden, hvori vi lever, og jeg kender ikke Garantier af anden Karakter for nogen Art af Traktater, medmindre man derved tænker paa de Allianceforbund, som i visse Tilfælde sluttet mellem visse Grupper af Stater, og over for hvilke det altid har været dansk Politik ikke at indlade sig paa saadanne Aftaler.

Det ærede Medlem spurgte om Mulighederne for Angreb paa Norge og Sverige. Jeg skal dertil svare, at jeg føler mig overbevist om, at disse to Lande vil føre den samme neutrale, upartiske Politik som Danmark, ligesom dette vil gælde for Finlands Vedkommende, og at de ligesom vi vil have de bedste Betingelser for at blive fri for Angreb fra nogen Side, for at undgaa at inddrages i storpolitiske Kampe mellem de forskellige Magtgrupper.

Det ærede Medlem og andre har spurgt om Stillingen til Folkeforbundet, og derom vil jeg gerne sige, at saaledes som vi fra 1920 til nu, alt efter som Begivenhederne udviklede sig, har klarlagt de nordiske Landes Stilling til Folkeforbundet, har det været tydeligt for alle dettes Medlemmer, at vi ikke kunde tænkes at gaa ind i Angrebsaktioner af den ene eller anden Art mod andre Lande, at vi ønskede at bevare en fuldkommen Frihed i saa Henseende, og at man paa Forhaand maatte regne med ikke at træffe de nordiske Lande som Deltagere i nogen Art af Stridigheder mellem de forskellige Magtgrupper, der bestaar.

Der har været rejst det Spørgsmaal, om det er rigtigt for vort Vedkommende vedblivende at være Medlem af Folkeforbundet. Jeg svarer dertil, at jeg anser det for at være rigtigt, og er i den Henseende i Overensstemmelse med de andre nordiske Regeringer. For vort Vedkommende betyder selve Medlemsskabet i Folkeforbundet en vis traktatmæssig Forpligtelse over for de andre Medlemmer, som mere eller mindre svarer til den Forpligtelse, vi faar over for det tyske Rige ved den Aftale, vi gennemfører her, ligesom vore Voldgiftsaftaler med en lang Række Stater forpligter os til ikke at indlade os i Krig over for disse og forpligter disse paa tilsvarende Maade over for Danmark. Voldgiftstraktaterne gaar videre end en Ikke-Angrebstraktat gaar, idet de anviser som paabudt en Løsning ved Voldgift, naar man ikke kan komme til en Løsning paa anden Maade. Et saadant Paabud findes ikke i en Ikke-Angrebstraktat. Det Paabud, der findes i denne, er, at man ikke vil anvende nogen Art af Magtmidler til at

gennemtvinge sin Vilje, hvis Konflikt af den ene eller anden Art skulde opstaa.

Det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen har spurgt — det har ogsaa været antydet fra anden Side —, om der ved Siden af den offentliggjorte Traktat og den dertil knyttede Protokol findes nogen Art af særlige Aftaler, omhandlende det ene eller det andet i vort Forhold til Tyskland. Jeg kan svare dertil: Der findes ingen saadan Aftale. Der har ikke under Forhandlingerne blot været antydet over for os nogen som helst Art af Ønske om nogen Art af Aftale ud over det, som fastlægges her, og der har som Følge deraf heller ingen saadan Drøftelse fundet Sted.

Det ærede Medlem Hr. Krag understregede, og understregede med megen Ret, Værdien af det nordiske Samarbejde, og det samme gjaldt det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft, hvis Bekymringer over for Afslutningen af denne Aftale netop knyttede sig til det nordiske Samarbejdes Fortsættelse. Jeg værdsætter dette Samarbejde saa højt som nogen og har allerede i 1932 taget Initiativet til den Gruppe af Udenrigsministermøder, hvori dette Samarbejde paa det udenrigspolitiske Omraade nu koncentreret. Det er ført videre med Inddragning af Finland fra 1934 paa den svenske Udenrigsministers Initiativ. Jeg tror, at man i de fire Landes Regeringer sætter dette Samarbejde ganske overordentlig højt, men jeg har allerede sagt, at der er ingen i disse Regeringer, der paa nogen Maade regner, at dette Samarbejde bliver svagere ved, at vi tager forskellig Stilling ved denne Lejlighed, eller vilde blive stærkere i hele sin Karakter derved, at vi ikke blot fastslog de samme Principper, men ogsaa anvendte fuldkommen den samme Fremgangsmaade ved denne Lejlighed. Det er klart, at vi vilde have foretrukket, om vi kunde have naaet frem til ensartede Svar. Traditioner af forskellig Art, vel ogsaa geografiske Forhold, har bevirket, at dette ikke er blevet Tilfældet, men en Svækkelse af det nordiske Samarbejde behøver ingen, der giver sin Stemme til denne Aftale, i allermindste Maade at befrygte som Følge deraf.

Jeg føjer hertil, at naar det ærede Medlem Hr. Krag understregede, at de nordiske Lande burde virke sammen i størst muligt Omfang, men naar der var Tilfælde, hvor de ikke kunde finde frem til den samme Beslutning, maatte hvert af dem handle ud fra sit Synspunkt, med al mulig Hensyntagen til andre, tror jeg, at dette Synspunkt er et godt og stærkt Synspunkt. Hvis man bygger Forestillingen om nordisk Sam-